

LIDOVÉ KROJE V PRAKTICKÉM VYUŽITÍ

VOLKSTRACHT IM PRAKTISCHEN GEBRAUCH

JIHOČESKÝ KRAJ
NÁRODOPISNÁ OBLAST

SÜDBÖHMISCHE REGION
ETHNOGRAPHISCHES GEBIET

Blata

Blata

Jihočeská Blata se prostírají v okruhu měst a obcí od Soběslavi k Bečyni, Týnu nad Vltavou, Hluboké nad Vltavou, po České Budějovice, Třeboň až Jindřichův Hradec. Blata jsou charakteristická lidovou architekturou, tzv. selským barokem. Základním vzorem výšivek svátečních blatských (blafáčkových) krojů byla „blatská růže“ s poutaty a lístky zhotovená plným úsporným stehem. Nechyběly pavučinkové výšivky (pavoučci) V zásadě se na Blatech zachovaly kroje zdobené bílou výšivkou, barevnými bavlnkami a hedvábím, šmelcem (korálky), penízky, tylem a rybími šupinami (Třeboňsko). Dětský oděv byl jednodušší, většinou zhotovený ze zbytků, často bez výšivek. Děvčátka nosila na hlavě šátek uvázaný na babku nebo pod vlasy spletené do copů. Vínek nosila starší děvčata „na vdávání“. Čepce vdaných žen zdobila vyšívaná čelenka se zrcátky a korálky. Přes čepce patřila bohatě vyšívaná plena.

Marcela Božovská

LITERATURA: Čeněk Zíbrt – Sborník ČESKÝ LID, 1899; Anna Skálková – Sborník ČESKÝ LID, 1949; Blažena Šotková – Šijeme kroje, popis, vyobrazení a stihy

Das südböhmische Gebiet Blata erstreckt sich im Umkreis der Städte und Ortschaften von Soběslav bis Bečyně, Týn nad Vltavou, Hluboká nad Vltavou bis nach České Budějovice sowie Třeboň und Jindřichův Hradec. Das Gebiet Blata zeichnet sich auch durch die Volksarchitektur aus, der sogenannte „Bauernbarock“. Das Grundmuster der Stickerei festlicher Blato-Trachten (Blatácké) war eine „Blatská-Rose“ mit Knospen und Blütenblättern, die mit einem vollständigen Stich hergestellt wurden. Die Spinnennetzstickerei war ebenfalls vorhanden (Spinnen). Im Prinzip sind in Blata Gebiet Kostüme mit weißer Stickerei, farbiger Baumwolle und Seide, Hummeln (Perlen), Münzen, Tüll und Fischschuppen (Třeboňsko) erhalten geblieben. Die Kindertracht ist einfacher, meistens aus Stoffresten gefertigt ohne Stickerei. Die Mädchen trugen ein Kopftuch gebunden auf „Großmutterart“ oder unter den Haaren geflochten. Das Kränzchen trugen die älteren Mädchen, die „heiraten“ wollten. Die Hauben der verheirateten Frauen waren mit einem gestickten Stirnband mit Spiegeln und Perlen verziert.

Marcela Božovská

